

For at skabe yderligere fleksibilitet og for at give forældre og andre bedre betingelser for på egne præmisser at løse børns dagpasningsbehov foreslås derfor indført adgang til, at kommunerne kan yde et økonomisk tilskud til pasningsordninger.

Hvis en kreds af forældre, en virksomhed eller lign. ønsker at stå for ansvaret for en pasningsordning, skal kommunerne derfor kunne yde et tilskud til en sådan ordning.

Kommunalbestyrelsen afgør, om den vil yde støtten, og det er også kommunalbestyrelsen, som fastlægger størrelsen af tilskuddet, som ydes i form af et beløb pr. barn.

Initiativtagerne til en sådan privat pasningsordning forudsættes selv at finde egnede lokaler, fastsætte børneantal, personalenormering, åbningstid m.v. Initiativtagerne tilrettelægger således i det hele den daglige drift, herunder også regnskabsføring.

Det er en forudsætning, at disse pasningstilbud skal være åbne også for børn, som kræver en særlig indsats, og for sådanne børn må kommunen forhøje tilskuddet til ordningen.

Initiativtagerne må på baggrund af de modtagne kommunale tilskud og evt. andre indtægter fastsætte forældrebetalingen således, at der er dækning for udgifterne til pasningsordningen, dog må forældrebetalingen ikke overstige 35 pct. af udgifterne i tilsvarende kommunale pasningstilbud.

Det skal fremhæves, at reglerne om hel eller delvis friplads også skal gælde for disse ordninger. Det vil sige, at forældre med lave indtægter kan få hel eller delvis fritagelse for betalingen efter de almindelige regler i betalingsbekendtgørelsen samt evt. efter særlige regler, kommunalbestyrelsen fastsætter for nedsat forældrebetaling i kommunens dagpasningstilbud.

Derimod er disse ordninger ikke – medmindre kommunalbestyrelsen ønsker det – omfattet af reglerne om central visitation.

Kernen i disse nye muligheder er således, at de bestående pasningsordninger skal kunne suppleres med private ordninger, hvor der – bortset fra et kommunalt tilskud – i udstrakt grad er et selvstændigt ansvar for ordningens drift m.v.

Der skal således være øget frihed til, at private – dvs. oftest en forældrekræds – får mulighed for en høj grad af indflydelse på, hvorledes deres egne børn skal passes i dagtimerne.

Dette, at forældrene har det primære ansvar for tilrettelæggelse og drift af ordningerne, fritager imidlertid ikke kommunerne for at føre tilsyn med ordningerne.

Kommunalbestyrelsen skal således sikre, at det ydede tilskud anvendes efter sit formål, herunder at

ordningen udgør en forsvarlig ramme for de deltagende børn.

Da der er tale om en nydannelse, er det vigtigt, at udviklingen følges tæt, og med henblik herpå bliver kommunerne forpligtet til at orientere Socialstyrelsen om sådanne ordninger, inden kommunalbestyrelsen giver tilsagn om tilskud.

På baggrund af indhøstede erfaringer vil socialministeren i folketingsåret 1992–1993 fremsætte forslag til lov om revision af ordningen.

ad 5. Socialministerens adgang til at fastsætte (vejledende) regler for indretning m.v. af daginstitutioner ophæves.

Bistandsloven sætter kun få grænser for kommunernes handlefrihed på dagforanstaltningsområdet.

De få bindende regler er følgende:

- a. Institutionerne skal enten være kommunale eller selvejende institutioner, med hvem kommunen indgår overenskomst. Dette fremgår af lovens § 69, stk. 2. Denne bestemmelse blødgøres nu med forslaget om mulighed for »puljeordninger«, jf. ad 4.
- b. Kommunalbestyrelsen skal føre tilsyn med institutionerne. Dette fremgår af lovens § 71, som også omfatter »puljeordninger« etableret efter den nye affattelse af § 70.
- c. Der skal være en central pladsanvisning, jf. § 72. Denne bestemmelse lempes for så vidt angår »puljeordningerne«.
- d. Der er fastsat en øverstegrænse for forældrebetalingen, og der skal som et minimum ydes fripladser efter regler fastsat af socialministeren. Dette fremgår af lovens § 73. For »puljeordninger« gælder særlige regler.

Socialministeren kan videre med hjemmel i den nuværende udformning af lovens § 70 udsende retningslinier for indretning af daginstitutioner, men denne bemyndigelse har ikke været benyttet. Denne hjemmel foreslås derfor ophævet.

Loven indeholder derudover i § 69, stk. 3, hjemmel for, at socialministeren kan udsende vejledende regler for institutionernes ledelse og drift.

Denne adgang er bl.a. benyttet til at udsende vejledende regler om opsigelse og flytning af børn.

Disse bestemmelser er som fremhævet alene af vejledende art, og de har derfor mere karakter af råd, som kommunerne på ingen måde er forpligtet til at følge.

Da udsendelse af vejledninger ikke kræver særlig lovhjemmel, og da der fortsat er usikkerhed om karakteren af disse forskrifter, foreslås det, at hjemlen til at udstede vejledende regler ophæves. Det vil herefter stå helt klart, at kommunerne alene er forpligtet